

Radotínské ohlédnutí 70 let zpět

Dokončení z titulní strany

Mgr. Miroslav Knotek společně se zástupci úřadu a členy Letopisecké komise. K pomníku v parku na náměstí

foto: Hejrová

Věnc k pomníku padlých položil radotínský starosta Hanzlík a jeho zástupce Knotek

Osvoboditelů položili pod vztýčenými českými vlajkami věnc a vzpomněli na ty, kteří se osvobození nedočkali. Ocenili hlavně odvahu a osobní obět těch, které boj za svobodu stál život. V úterý podvečer 19. května zazněl ve velkém sále Kulturního střediska Radotín v domě U Koruny koncert „Díky za svobodu“. Úvodního slova se ujal radotínský starosta Mgr. Karel Hanzlík, který také přivítal interprety: Vladimíra Frantu, Annu Duschkinu a Světlanu Milnikovou. Komorní koncert byl současně i úvodem k vernisáži výstavy dobových fotografií, kterou připravila Letopisecká komise a která je až do 29. června k vidění v Místní knihovně Radotín.

O den později se na Klubové scéně Miroslava Peroutky uskutečnila přednáška „Konec 2. světové války v Radotíně a okolí“ známého historika

PhDr. Pavla Žáčka, zakladatele a prvního ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů a autora (mimo jiné) knihy Praha pod pancířem vlasovců. Patrně i jeho jméno přivedlo vedle zajímavého tématu přednášky do podzemí Koruny 45 posluchačů. Asi nikdo z nich nelitoval, že si uprostřed týdne vyšetřil dvě hodiny – přednáška pořádaná letopisci zachytila tentokrát boje v Radotíně a okolí v mnohem širších souvislostech a mnohým přinesla zcela nové poznatky hlavně o vojácích ROA (vlasovcích), ale třeba i o síle německých jednotek vržené tehdy proti Praze právě cestami scházejícími se u soutoku Berounky a Vltavy. -kd-

Diskutovalo se o budoucí podobě...

Dokončení z titulní strany

Lahovic a Zbraslavi, moderoval starosta Mgr. Karel Hanzlík. Rozdělen byl na dvě hlavní témata.

První blok byl věnován Sportovním rekreačním areálu Radotín, konkrétně prezentaci studie jeho budoucí podoby, kterou radotínská radnice připravila ve spolupráci se společností D plus, jejíž zástupci byli rovněž na diskusním večeru přítomni. Radnice se dlouhodobě snaží omezení rozsah tzv. Radotínských jezer a minimalizovat plánovanou těžbu šterkopisků v této lokalitě, která byla předpokladem, z dnešního pohledu již megalomanského, původního záměru a byla zakotvena v územním plánu hlavního města.

Zástupci radnice, zejména starosta Hanzlík a jeho zástupce Ing. Milan Bouzek, vysvětlili historické souvislosti a zaměřili se především na výstupy nové studie, v níž radnice navrhuje jezera zcela zrušit a prostor využít jako oddechový, rekreační a sportovní areál pro obyvatele Radotína a okolních městských částí. Jedinou vodní plochou, která je v plánu nadále zachována, je tzv. ochranný přístav, na němž trvá Ministerstvo dopravy ČR v rámci své koncepce rozvoje vodních cest.

S rozvojem vodních cest je pak spojena i další sporná otázka: splavnění řeky Berounky od soutoku s Vltavou až do Berouna, které by znamenalo mj. nutnost vybudování řady vodních děl (jezů) v Radotíně i výše proti toku řeky a také výstavbu plavebního kanálu mezi

Radotínem a Černošicemi (zhruba v trase starého koryta řeky, čímž by se lokalita Dolních Černošic ocitla na ostrově, a to nejen v období povodňových stavů). Tento záměr byl představen v rámci prezentace IPR hl. m. Prahy Koncepce pražských břehů.

Zástupci radnice, stejně tak jako všichni diskutující, se shodli, že výše uvedený záměr by měl nenávratně důsledky na údolní nivu, životní prostředí a hydrogeologické podmínky lokality (včetně zvýšení hladiny podzemní vody), a proto jej nepovažují za vhodný. Podobná shoda panovala i u tzv. ochranného přístavu pro lodní dopravu sloužícího v době povodně –

foto: Jirásek

Diskuse s občany se účastnili odborníci i zástupci radnice

jeho umístění je v širokém rozlivovém území u soutoku obou řek. Zde ale nicméně, z důvodu závazného požadavku státu, MČ Praha 16 předpokládá jeho realizaci, pokud se nepodaří vyjednat změnu. Ing. Pavel Jirásek

Stavba na čas...

Dokončení z titulní strany

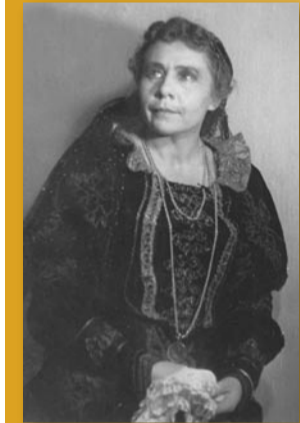
dlouhá prodleva v zahájení ale vznikla kvůli zdlohavému výběrovému řízení, v němž je nutné dodržet všechny zákonné odvolací lhůty.“ Bohužel první dvě firmy z výběrového řízení odstoupily ze soutěže písemným podáním z důvodu nedostatečných kapacit pro realizaci akce v dohodnutém termínu. Po oslovení další firmy v pořadí se lhůta pro odvolání rozběhla znovu. „Přesto, že došlo k administrativnímu zdržení, které se nedalo opravdu ovlivnit, musí zhotovitel dodržet původní termín dokončení celé stavby, 30. září, který je podmíněn smlouvou s fondem. Na prodloužení lhůty měla vliv i příprava dokumentace pro výstavbu nové lávky, tak aby v budoucnu nedošlo ke kolizi s Místem u řeky,“ dodává Knotek.

A jak by mělo na podzim nábřeží vypadat? Částečně to bylo zmíněno již v minulém čísle novin: vedle lávky dojde k propojení ulice Nad Berouňkou s cyklotrasou schodištěm s odpočívacími terasami. To bude v místě zahrady bývalého zahradnictví, samotná jeho budova s těsně přilehlým pozemkem prozatím do úprav zahrnuta není, protože ten je v majetku pozemkového fondu. Do budoucna se však počítá, že i sem se rozšíří rekreační zóna. Náplavka u potoka, která byla do projektu zahrnuta dodatečně, by se měla stát připomínkou radotínských mlýnů – v nově vydlážděné ploše budou rozmístěna kamenná sedátka, za každý mlýn jeden. U stezky, která se s náplavkou nově propojí schodištěm, pak bude informační panel s historií mlýnů na zdejším potoce. -kd-

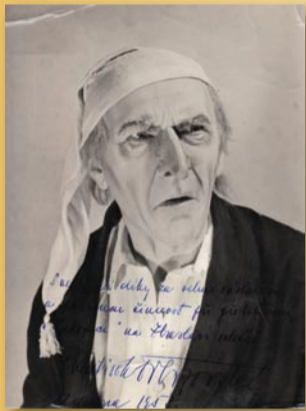

Jak se hrálo po osvobození? První slavnostní schůze Družstva divadelních ochotníků se konala již 15. května 1945, první akcí byl večer na památku dr. Vladislava Vančury, kde spoluúčinkovala i Jiřina Štěpničková a operní pěvkyně Věra Mora. Brzy se rozběhly zkoušky prvních představení, postupně se však začaly stále silněji projevovat problémy se zkoušením na jevišti v sokolovně a se sobotními a nedělními termíny, kdy hrál biograf (na představení v týdně chodilo málo diváků). Bylo rozhodnuto o zbudování vlastního jeviště v restauraci Kotva, na jehož stavbu byla odhlasována pracovní povinnost členů a finanční výpomoci členstva po 100 Kč.

Zbraslavští divadelníci III.

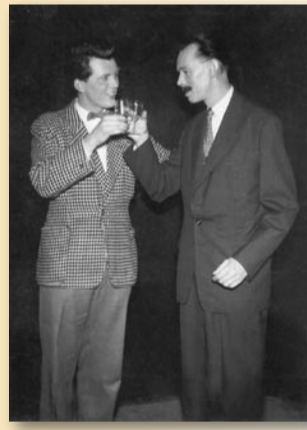

Olga Svobodová 17. ledna 1946 v představení Mikuláš Dačický z Heslova, sestaveném z jednoaktovek Ladislava Stroupežnického Zvíkovský rarášek a Paní mincmistrová

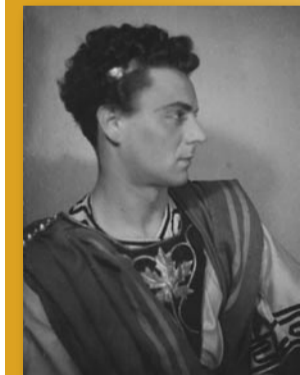

V Moliérově Lakomci uvedeném 21.4.1953 hostoval v hlavní roli Harpagona člen ND František Filipovský v režii dr. Fraňka

V polské satirické veselohře Svátek pana ředitele v režii Jana Zoubka si zahrál i Jan Toušek st. (vpravo)

Babička 4. prosince 1962 v hlavní roli s A. Kotřovou měla úspěch a pro děti byla hrána dokonce dvakrát, vždy při vyprodaném hledišti zbraslavského kinosálu. Bohužel tímto představením činnost divadelního souboru Osvětové besedy pomalu končila

S hrou Smír Tantalův (19. a 20.1.1947) autorského duu Vrehlický-Fibich vyhrálo družstvo krajskou přehlídku a prokázalo se jako nejlepší ochotnický soubor celého Pražského kraje. Na snímku Václav Neuzil v jedné z hlavních rolí

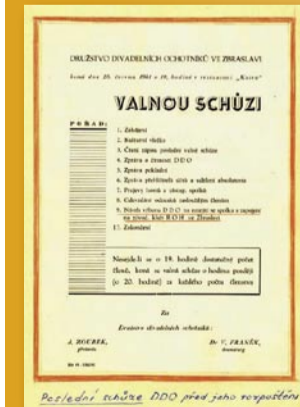
V roce 1955 si Olga Svobodová a Karel Kohout zahráli hlavní role ve hře Karla Čapka Matka v Jurenkově režii. Již o rok později ale divadelní život na Zbraslavi úplně ustal – začala vysílat televize. Úkolu obnovit divadelní činnost se ujal tehdejší vedoucí Osvětové besedy František Kadleček, kterému se podařilo dát dohromady z bývalých ochotníků divadelní kroužek při Osvětové besedě. Poté, co se podařilo alespoň z nejhoršího opravit elektrorozvody v sále restaurace u Vejvodů, začali zde hrát

V pohádce O slunečníku, měsíčníku a větrníku 28. června 1958 vystoupili za hudebního doprovodu Hany Kadlečkové hoši a děvčata spolu se staršími ochotníky

V roce 1963 se ještě hrály Slepé dívky, v roli abatyše s Olgou Svobodovou. O rok později Zvíkovský rarášek uzavřel po 110 letech divadelní ochotnickou činnost na Zbraslavi

Politické změny po roce 1948 se projeví i na činnosti družstva. Výbor byl rozpuštěn, k navrhovanému sloučení divadelních zbraslavských spolků nedošlo, protože by tím „utrpělo“ zdravé soutěžení místních spolků. V roce 1950 přešla

V roce 1957 – jubilejním stém roce divadelnictví na Zbraslavi – dosáhla ze všech uváděných her největšího úspěchu detektivka Bohumíra Polácha Vrah jsem já v režii Miroslava Staimara

Lucerna Aloise Jiráska hraná 4. a 5. července 1959 byla, stejně jako Záhořanský hon o rok dříve výsledkem hledání nové formy resp. neotřelého prostředí – sehrána byla v zámeckém parku před salou terrenou. Kromě hlavní dvojice se nejvíce líbila parta muzikantů (Zoubek, Gargel, Kadleček ml.)

V období politického uvolnění konce šedesátých let vznikl divadelní spolek „Divadlo pro 45 židlí“. Hrál v budově bývalé hospody „U Procházek“, kde tehdy sídlil Dům osvěty. První představení bylo recitační rimbaudovské pásmo Opilý koráb, dalším byla „Závěť“, sestavená z balad F. Villona. Posledním, neoficiálním představením, byla féerie z absurdních Camiho minidramat uveřejněná pouze jednou v roce 1971

Materiály za Zbraslavskou kulturní společnost poskytl Filip Toušek, připravila Kateřina Drmlová